

ней. Но кой ще може да придума и да склони родителитѣ ми на това?

— Кой другъ ако не ты, който си виновенъ, който ни съсипа.

— Кога е тъй, потърпѣе малко, и...

— Честь-та не учаква...

— Е, кажѣте що искате да сторѣ.

— Това на което тя учи сѣвѣсть-та ти.

Исидоръ обори очи и ся видѣ замысленъ; послѣ дигна очи и рече:

— Добръ! Ще ѣмъ землѣ за женѣ.

— Рѣчь-та ти рѣчь да бѣде.

— Давамъ честна дума.

— За кога?

— Ще вы кажѣ; оставѣте мя да си примыслѣ тозъ вечеръ какъ да на правѣ.

— И тозъ вечеръ, и утрѣ, и десетъ дена ако щешъ.

Слѣдъ това Исидоръ ся опрости и слѣзе, а вдовицата и дъщеря ѣ останѣхъ единѣ до другѣ вглубены въ размыслы.

Между това минахъ ся десетъ дена, минѣ ся мѣсець, и два, и три, а Исидоръ не ся ни чу, ни видѣ.

Клетата майка все плачеше, а дъщеря ѣ като носяше въ себе си залогътъ на откраднатата ѣ честь, топеше ся въ тѣжны размыслы и скърбны помысли.

А колкото врѣме минаваше, толкозь повече злочестина обградяваше и притѣсняваше това другъ пѣтъ охолно семейство. Разноскутъ ставахъ двойны и тройны и на около махалата ся научи за злѣтъ случкѣ на туй семейство. Александра бѣше вече непраздна отъ осѣмъ мѣсеца и наставаше деветыйтъ.

Въ тѣзи махалѣ на Кальонджи-куллукъ ся намѣрватъ повече отъ на друго мѣсто тая пасмина люде, които ся